

Wat je wil

Voor mijn werk was ik met een collega naar een beurs in Tokyo gestuurd. Normaal blijf ik op kantoor bij dit soort dingen maar het management had het idee dat de Japanners graag een technisch iemand zagen. Dat was dus niet waar. Na de tweede dag mij vervelen gingen we weer naar buiten de hitte in, terug naar het hotel.

Mijn collega Michel, Een echte verkoper, strak in het pak, geschoren, haar netjes in model. We hadden niet veel met elkaar te maken op de zaak. Hij vroeg mij opeens of ik iets anders wilde doen. Dit was mijn eerste keer in Japan dus ik baalde al dat ik alleen maar de hal en het hotel had gezien. Hij stelde voor om iets te gaan eten. En ik zeg dat ik dan wel iets wil doen wat alleen daar kon.

Het restaurant was in een smal steegje. Echt Japans. Smal en we moesten in een rij wachten tot we naar binnen mochten. Als een auto langs wilde moest de hele rij een stukje opzij schuifelen. Om binnen te komen moesten we een trap op en dan op de eerste verdieping naar binnen. Het was een klein zaaltje waar mensen zaten te eten. Gewoon aan tafel op stoelen, niet op de grond.

Eén muur was een machine. Wit met ronde hoeken. In het midden zat een soort luik waar de bediening dienbladen met eten en drinken pakte om naar de tafels te brengen. Het was net of de keuken een grote Amerikaanse koelkast was. Een man bracht ons naar een tafeltje en zodra we zaten stond iemand met een dienblad naast ons. Ik kreeg een groot glas water en Michiel een groene thee set. Het was zo stil dat ik niet durfde te vragen of hij hier eerder geweest was.

Michiel dronk de thee op en een nieuw iemand verscheen met een dienblad. Een voor een werden schaalpjes met verschillende kleine Japanse gerechten voor hem neergezet. Als laatste kreeg hij eetstokjes en een nieuwe kop thee. Mijn lege waterglas werd weggehaald en ik kreeg een volle ervoor terug. Hij begon te eten en ik mocht kijken hoe hij het eten met de stokjes oppakte en op at. Terwijl hij at dronk ik nog wat van mijn water.

Met zijn schaalpjes bijna leeg had ik er genoeg van. Mijn waterglas was weer leeg maar eten voor mij was nog niet in zicht. Na de laatste slok thee wilde ik opstaan maar de bediening verscheen weer, nu twee mensen met twee bladen. De eerste wisselde de lege schaalpjes voor volle met nieuwe dingen en schonk thee in. De ander zette een dienblad voor mijn neus neer en liep weg met mijn lege glas.

Op het dienblad voor mij lag een bord met daarop een hamburger. Geen bestek en rechtsboven het bord een groot glas, daarin een zwarte drank. Voorzichtig pakte ik het op en nam een slokje. Zoals ik dacht, Cola. De prik tintelde in mijn mond. Michiel knikte met een grijns naar mijn burger en begon weer met zijn stokjes in schaalpjes te prikken.

Ik had twee handen nodig om de burger op te pakken. Het broodje was niet hard of zacht en ik voelde de komkommer was schuiven tussen mijn vingers. Voorzichtig bracht ik het naar mijn mond om de eerste hap te nemen. Eerst tomaat en het broodje toen knisperde ik door de komkommer. Zachter door het vlees en als laatste de sla. De smaak van ketchup en

mayonaise maakte het af. Simpel maar goed. Kauwen, slikken en dan de tweede hap. De komkommer die bijna ontsnapt.

Na een paar happen legde ik het broodje weg en moest ik even op adem komen met een slok cola. De tweede keer dat ik de burger proefde was hij eigenlijk nog beter. Ik deed echt mijn best om goed te kauwen en rustig aan te eten. Alles beter proeven. Na te weinig happen was de burger op en bij mijn laatste slok cola zag ik dat Michiel zat te kijken hoe ik at. Zijn schaalpjes waren ook leeg.

De bediening was er meteen weer en had zo de tafel leeggemaakt. Even zaten we met een lege tafel tussen ons. Michiel stond als eerste op en ik liep achter hem aan naar de uitgang. Bij de deur betaalde hij voor ons allebei. De volgende mensen gingen naar binnen zodra wij de trap af waren. Volgens mij hebben we de rest van de avond, onderweg terug naar het hotel, niets meer tegen elkaar gezegd.